

Bài dự thi: “Thầy cô trong mắt em”

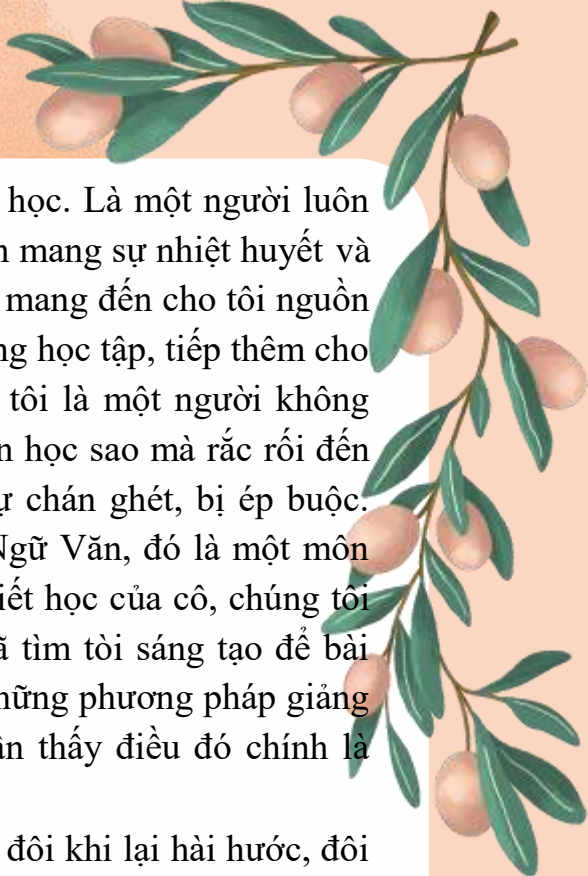
Lê Thảo Nguyên - 7A3

Tháng 11, tháng của những hoài ức!

“Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa bạn vẫn muốn đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa.”

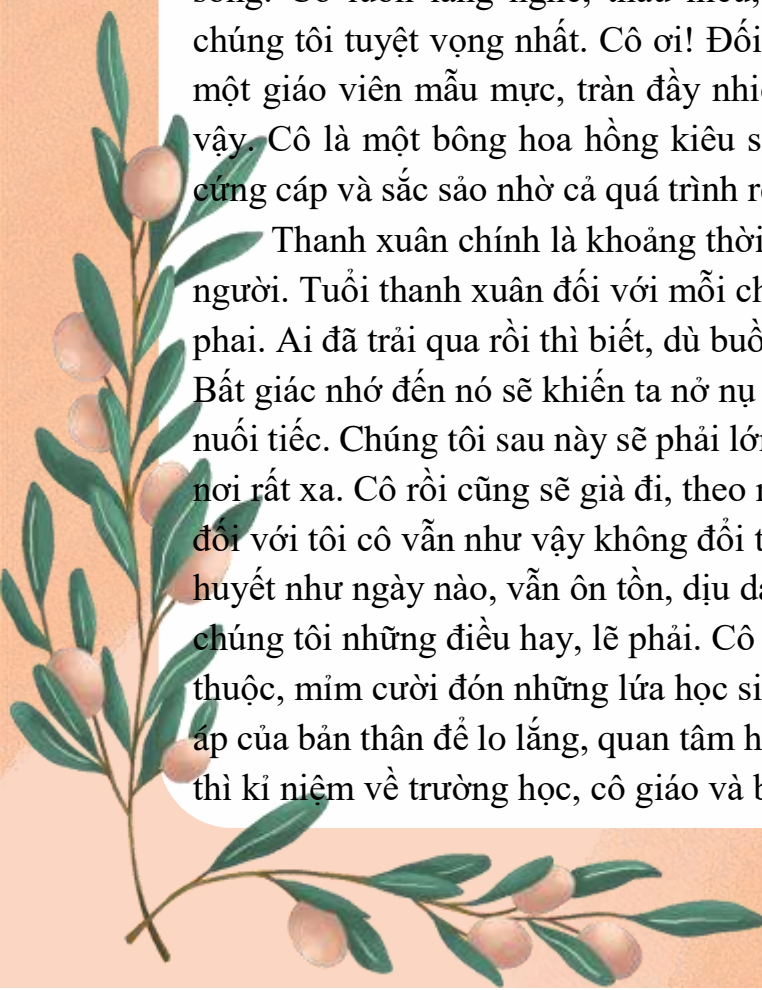
Thanh xuân của chúng ta gắn với những năm tháng yêu thương mơ mộng, gắn với cái tên, con người mà chúng ta đã từng trân trọng, mong chờ. Dù có thể tình cảm ấy có lúc làm ta vui, có lúc làm ta buồn, nhưng nếu cho chọn một lần nữa, chúng ta vẫn sẽ bất chấp mà quay trở lại. Năm nay tôi học lớp 7, như thế thanh xuân của tôi sẽ gắn liền với trường THCS Quán Toan, một ngôi trường nằm trên địa bàn phường Quán Toan, quận Hồng Bàng, thành phố Hải Phòng. Trường được thành lập từ 1979, trải qua hơn 40 năm xây dựng và phát triển cũng là nơi 40 năm qua đã gắn bó với tuổi thanh xuân của biết bao thế hệ học trò. Là ngôi nhà thứ hai, luôn là nơi lưu lại những dấu ấn đáng nhớ nhất của cuộc đời mỗi học sinh. 40 năm cho sự nghiệp trồng người, 40 năm truyền đạt kiến thức bởi sự tận tụy hết lòng của thầy cô giáo trong nhà trường. Nơi đây có biết bao người chèo đò thầm lặng, âm thầm cống hiến cho những lớp học sinh cứ đến rồi lại đi để lại đâu đó những kỉ niệm khó phai mà sau này chúng tôi vẫn luôn nhớ đến.

Và trong số những thầy cô mà tôi đã từng được học tập tại ngôi trường thân yêu thì tôi cảm thấy rất vui và hạnh phúc khi được đồng hành cùng cô Nguyễn Thị Hải, cô giáo dạy bộ môn Ngữ Văn của lớp. Năm nay là năm thứ hai cô giảng dạy bộ môn Ngữ Văn lớp 7A3 chúng tôi. Ngày ngày được nhìn thấy cô trên bục giảng nên bóng hình cô đã in sâu vào tâm trí tôi. Cô năm nay đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn toát ra nét trẻ trung và rạng ngời. Ấn tượng đầu tiên của tôi khi gặp cô chính là sự duyên dáng, điềm tĩnh thể hiện từ hành động, cử chỉ, giọng nói. Mỗi ngày đến lớp, cô luôn gọn gàng trong những chiếc váy giản dị. Hình ảnh cô bước đi trên sân trường không biết tự bao giờ đã trở nên thân thuộc và tôi tin chắc rằng một ngày nào đó sẽ trở thành kí ức khó quên với mỗi học sinh của cô. Dù phải đeo kính nhưng cặp kính cũng không che được sự ấm áp, hiền từ trong đôi mắt cô. Ấn tượng nhất là giọng nói cô dịu dàng, nhẹ nhàng, truyền cảm, đi sâu vào trái tim của chúng tôi, lay động niềm yêu thích văn học trong mỗi cô cậu học trò. Mỗi khi cô giảng bài chúng tôi như lạc vào thế giới văn chương đầy thơ mộng, trữ tình, đôi khi bi thương, xúc động như sống cùng những hoàn cảnh, số phận của nhân vật, có lúc lại hào hùng mạnh mẽ, mang âm vang của cả một thời lịch sử.

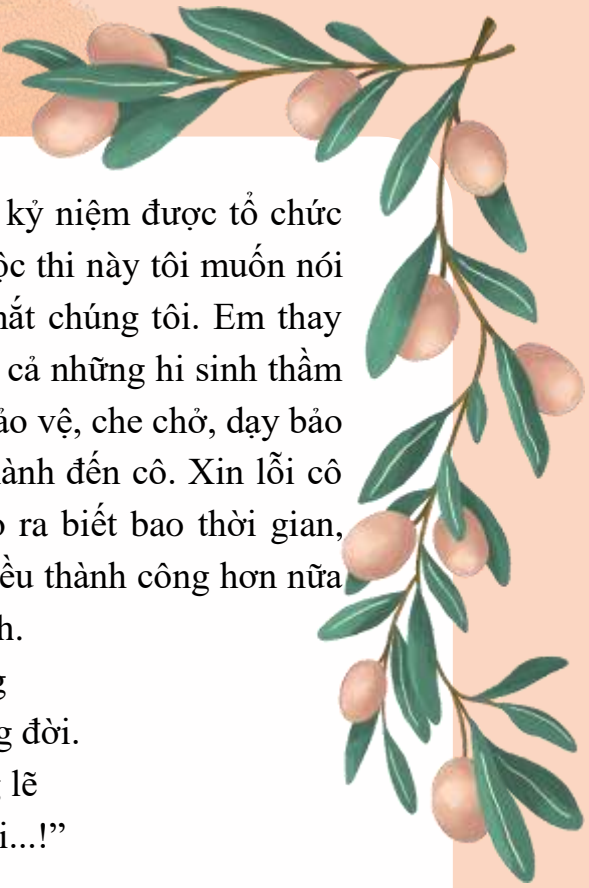

Cô đã có nhiều thành tích trong công tác dạy và học. Là một người luôn hết mình vì học trò, luôn tận tụy vì công việc. Cô luôn mang sự nhiệt huyết và tình cảm dành cho chúng tôi. Cô là người đồng hành, mang đến cho tôi nguồn động lực tích cực, truyền cảm hứng cho chúng tôi trong học tập, tiếp thêm cho chúng tôi biết bao niềm tin và hy vọng. Trước đây, tôi là một người không thích học và cảm thấy sợ môn Ngữ Văn. Tôi thấy văn học sao mà rắc rối đến thế, thật là nhàm chán, buồn ngủ và tôi học trong sự chán ghét, bị ép buộc. Nhưng khi gặp cô, tôi đã có cái nhìn khác về môn Ngữ Văn, đó là một môn học không hề khó hiểu, đáng sợ như tôi từng nghĩ. Tiết học của cô, chúng tôi luôn cảm thấy thật thú vị và tràn đầy ý nghĩa. Cô đã tìm tòi sáng tạo để bài giảng của mình thêm sinh động, hấp dẫn, lôi cuốn. Những phương pháp giảng dạy của cô đã thực sự có hiệu quả. Và dễ dàng nhận thấy điều đó chính là chúng tôi đã tiến bộ theo từng tiết học, từng ngày.

Cô giáo của tôi là như thế đó giản dị, thanh lịch, đôi khi lại hài hước, đôi khi cũng thật nghiêm khắc. Cô không chỉ dạy những kiến thức trong sách giáo khoa mà cô còn dạy cho chúng tôi cách sống, cách ứng xử,... Cô giúp mỗi chúng tôi hiểu được giá trị của bản thân, giá trị của cuộc sống, giúp chúng tôi trưởng thành hơn. Trên con đường đi đến ước mơ, đến thành công luôn có những vấp ngã, những sai lầm nhưng cô vẫn luôn động viên, chỉ bảo nhiệt tình, luôn dõi theo và làm điểm tựa vững chắc cho chúng tôi. Cô luôn ở đó đưa ra những giải pháp, lời khuyên mỗi khi chúng tôi gặp một vấn đề trong cuộc sống. Cô luôn lắng nghe, thấu hiểu, quan tâm chăm sóc, ở bên những lúc chúng tôi tuyệt vọng nhất. Cô ơi! Đối với chúng tôi, cô không đơn giản chỉ là một giáo viên mẫu mực, tràn đầy nhiệt huyết mà cô như là người mẹ thứ hai vậy. Cô là một bông hoa hồng kiêu sa trong nắng, bông hoa hồng ngày càng cứng cáp và sắc sảo nhờ cả quá trình rèn luyện kiên trì.

Thanh xuân chính là khoảng thời gian tươi đẹp và đáng nhớ nhất của mỗi người. Tuổi thanh xuân đối với mỗi chúng ta là hồi ức sống động và không thể phai. Ai đã trải qua rồi thì biết, dù buồn hay vui thì tuổi trẻ vẫn đẹp biết bao. Bất giác nhớ đến nó sẽ khiến ta nở nụ cười hạnh phúc nhưng cũng chứa đầy nuối tiếc. Chúng tôi sau này sẽ phải lớn lên, phải trưởng thành và đi đến những nơi rất xa. Cô rồi cũng sẽ già đi, theo năm tháng mà tóc càng bạc thêm. Nhưng đối với tôi cô vẫn như vậy không đổi thay, vẫn xinh đẹp, ân cần, đầy nhiệt huyết như ngày nào, vẫn ôn tồn, dịu dàng chỉ cho những thế hệ học trò như chúng tôi những điều hay, lẽ phải. Cô vẫn sẽ đứng đây, nơi bục giảng thân thuộc, mỉm cười đón những lứa học sinh vào lớp, dành hết sự chân thành, ấm áp của bản thân để lo lắng, quan tâm học sinh. Dù cho thời gian có trôi nhanh thì kỉ niệm về trường học, cô giáo và bạn bè luôn khắc sâu trong tâm trí tôi.

Ngày 20 tháng 11 sắp đến rồi, đây là một ngày kỷ niệm được tổ chức hằng tại Việt Nam để tri ân các thầy cô giáo. Qua cuộc thi này tôi muốn nói với cô rằng cô luôn là người lái đò tuyệt vời trong mắt chúng tôi. Em thay mặt cho tập thể lớp 7A3 cảm ơn cô. Cảm ơn cô vì tất cả những hi sinh thầm lặng của cô dành cho chúng em, cảm ơn cô vì cô đã bảo vệ, che chở, dạy bảo chúng em nên người. Và cũng gửi lời xin lỗi chân thành đến cô. Xin lỗi cô vì nhiều lần đã khiến cô phải buồn, khiến cô phải bỏ ra biết bao thời gian, công sức để rèn giũa. Và em mong cô sẽ đạt được nhiều thành công hơn nữa trong cuộc sống, trong sự nghiệp trồng người của mình.

“Bao lữ khách đi về trên bến vắng
Người sang sông ai nhớ bến sông đời.
Từng dòng chữ suốt một đời lặng lẽ
Vẫn âm thầm như bụi phấn rơi rơi...!”

